Генрі Лонгфелло

Данте

Перекладач: Д. Павличко

Тосканцю, ходиш, наче тінь заклята,
У сферах смутку з жалістю в очах.
Підводиться з душі твоєї жах,
Як з гробу вогняного Фаріната.

Твоя священна пісня — мов розплата.
Мов смерті клич, та скільки в почуттях
Твоїх скорботи, милосердя, благ,
Що в млі горять, як зір сім'я крислата!

О, бачу я: стоїш біля воріт
Монастиря, одягнений в порфіру,
Як і довкружний, надвечірній світ.

"Що тут шукаєш, мов нам правду щиру?!"
Питає брат Іларіо. В одвіт
До мурів пошепки говориш: "Миру!"